

SENTÈNCIA 2002-26 DE 19 DE JUNY DE 2002

ESTRANGERS-EXPULSIO. La decisió d'expulsió és una mesura de policia administrativa – l'Administració ha de valorar si la presència d'una persona constitueix o no una amenaça per la tranquil·litat, pau o moralitat públiques i, si aquesta amenaça existeix, l'Administració podrà procedir a l'expulsió sense esperar l'eventual decisió de la jurisdicció penal.

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.-El Sr. M.O. va interposar recurs contra la resolució del Govern num.5725/2000 de data 22 de novembre del 2000, confirmatòria de la resolució d'expulsió del Ministre de Finances i d'Interior del 24 d'agost del 2000.

2 – En la sentència de 17 de desembre de 2001, el Tribunal des Batlles ha desestimat la demanda promoguda pel Sr. M.O.

3 – En el seu recurs d'apel·lació de data 7 de febrer de 2002 , el Sr. M.O. manifesta principalment :

- que l'ordre d'expulsió està mancada de motivació,

- que quan els fets en què es basa l'Administració per expulsar coincideixen amb els mateixos fets en que es basa la Jurisdicció penal per processar per delictes, l'Administració ha d'esperar que la Jurisdicció penal declari provats o no aquells fets. Resulta de la sentència d'aquesta Sala de 17 de setembre de 2001 que l'acreditació d'uns fets com a provats quan son constitutius ensems de delictes i d'amenaça per a la tranquil·litat, pau o moralitat públiques, únicament la pot fer un Tribunal i en cap cas l'Administració pública, i per tant, és necessari que hagi recaigut sentència ferma declarativa de quins son els fets provats, i es així com s'evita tota possible contradicció fàctica i els fets esdevenen els mateixos per ambdós òrgans de l'Estat ;

- que imposar a algú la càrrega de provar la seva innocència equival a una « prova diabòlica »

Ha confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 22 de març de 2002.

4 –En la contesta de data 27 de febrer del 2002 , el M.I. Govern manifesta principalment :

- que l'Administració ha aplicat l'article 14-1 del Decret dels Veguers de data 3 de juliol de 1980 i ha valorat, en base al poder discrecional de què legalment disposa, si la presència de l'estranger que s'expulsa, constitueix una amenaça per la tranquil·litat, pau o moralitat públiques del Principat. En conseqüència, la resolució recorreguda no és arbitrària com pretén l'adversa.

- que essent diferents els bens jurídics protegits, puix la norma penal sanciona la comissió de delictes i, en canvi, l'expulsió administrativa té un fi purament preventiu per a protegir l'ordre públic enfront a conductes reprovables que puguin pertorbar-lo en el sentit de preveure la probabilitat de posteriors atemptats a l'ordre públic, no s'escau admetre la vulneració del principi de litispendència adduïda per l'adversa.

- que la resolució recorreguda és plenament proporcionada i per tant la conducta de l'interessat al país ha atemptat l'ordre públic en general, motivant l'ordre d'expulsió avui recorreguda.

El M.I. Govern ha confirmant aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 25 de març de 2002.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer : Competència

El Tribunal Superior , Sala Administrativa , es competent per a conèixer del recurs , en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia .

Segon : Sobre la naturalesa de l'ordre governativa d'expulsió

La resolució administrativa impugnada es fonamenta en l'article 14.1 del Decret dels M.I. Veguers de 3 de juliol de 1980, sobre residència d'estrangers, el qual disposa que "podrà ésser expulsat qualsevol estranger, la presència del qual constitueixi una amenaça per la tranquil·litat, pau o moralitat públiques".

Com ja ha declarat aquesta Sala en diverses ocasions, en relació amb supòsits anàlegs, es tracta d'una mesura enquadrada en el marc de la policia administrativa d'estrangers, la finalitat de la qual no és altra que la salvaguarda de l'ordre i la seguretat públics enfront de conductes que resultin susceptibles de pertorbar-los.

Aquesta mesura de policia té una substantivitat pròpia, no revesteix caràcter sancionador i, encara que hi guarda una relació evident, no es pot confondre amb la pena accessòria d'expulsió definitiva o temporal de persones de nacionalitat estrangera, que preveu l'article 37.4 del Codi Penal, ja que ambdues reposen en fonaments jurídics diferents i pretenen assegurar la tutela de béns jurídics dispars. Així, mentre la norma penal sanciona la comissió d'un fet delictiu concret, l'expulsió governativa té una finalitat merament preventiva i es basa en l'apreciació d'una conducta, degudament contrastada, que pugui fer racionalment preveure la probabilitat d'ulteriors atemptats contra la tranquil·litat pública.

D'altra banda, la duplictat de mesures judicials i administratives d'expulsió de ciutadans estrangers la contempla la pròpia legislació penal, en tipificar l'article 291 del Codi la desobediència a l'ordre governativa d'expulsió.

Com a conseqüència d'això, no resulta incompatible l'adopció de la mesura de disciplina amb l'existència d'un procediment penal en el marc del qual pugui ser imposada pels òrgans jurisdiccionals la pena accessòria d'expulsió (Veure sentència 99-31 del 20 d'octubre de 1999)

Tercer: Sobre el procediment administratiu:

Com ja s'ha dit més amunt, la decisió d'expulsió és una mesura de policia administrativa, fonamentada en l'article 14.1 del Decret de 3 de juliol de 1980. En aplicació d'aquest text, l'Administració ha de valorar si la presència d'una persona constitueix o no una amenaça per la tranquil·litat, pau o moralitat públiques i, si aquesta amenaça existeix, l'Administració podrà procedir a l'expulsió sense esperar l'eventual decisió de la jurisdicció penal.

Quart.- Sobre l'abast del control judicial de l'ordre d'expulsió.

D'acord amb el principi general de subjecció de l'activitat administrativa al control jurisdiccional, que recullen els articles 72.3 de la Constitució i 39.3 de la Llei qualificada de la Justícia, els tribunals revisen la legalitat de les ordres governatives d'expulsió i, de manera especial, la concurrència dels següents elements: **a)** l'acreditació dels fets que s'imputen a l'interessat; **b)** si els mateixos poden ser qualificats com una amenaça per a la tranquil·litat, pau o moralitat públiques; i **c)** la necessària proporcionalitat que ha d'existir entre la conducta que s'atribueix al ciutadà estranger i les conseqüències perjudicials que deriven de l'expulsió, compte tingut de les circumstàncies personals de l'interessat (sentència 99-31, ja mencionada).

Cinquè: Apreciació de la legalitat de la decisió d'expulsió en aquest cas:

Cal remarcar, en primer lloc, que l'ordre d'expulsió està suficientment motivat i no ha deixant a l'interessat en situació d'indefensió (veure foli 11 i 13).

D'altra banda, la decisió que ha pres l'administració ho ha fet segons una enquesta aprofundida efectuada per la policia (veure foli 63 i següents). Resulta dels fets que el Sr. M.O. ha tingut una conducta que atempta contra la tranquil·litat i la pau públiques, principalment pels actes de falsificació de documents, de muntatges jurídics amb la finalitat de blanquejament de diners.

Per últim, s'ha de considerar que la mesura adoptada guarda la necessària proporcionalitat en funció de la gravetat dels fets que la determinen, tenint en compte el seu caràcter merament temporal.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel Sr. M.O. i declarar que la decisió del Govern núm. 5725/ 2000 de data 22 de novembre del 2000, de desestimació del recurs d'alçada formulat contra la resolució de data 24 d'agost del 2000, és ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Aquesta sentència es ferma i executiva

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.